

Cenaclul dramaturgilor

13

În lectură :

„Eroarea“

de CONSTANTIN IORGULESCU

Această nouă ședință de lucru a *Cenaclului dramaturgilor* (întrunit luni, 22 martie, orele 19, în „sediul“ cunoscut — foaierea sălii Majestic a Teatrului Giulești) a pus în discuție un text semnat de Constantin Iorgulescu, analist la Centrala gazului metan — Mediaș. Intitulată *Eroarea*, comedia lui Constantin Iorgulescu a fost citită de actrii Agatha Nicolau, Jeanine Stavarache, Adriana Schiopu, Mircea Dumitru, Constantin Măru, Sergiu Demetriad, Eugeniu Ungureanu, Paul Ioachim, Mugur Arvunescu și Mircea Cruceanu, sub îndrumarea lui Dinu Cernescu.

Iată filmul discuțiilor, conduse de criticul Radu Popescu, președintele Cenaclului.

DORU MOȚOC „Am venit pentru prima dată în această stagiune la cenaclu, pentru că autorul, anunțat în presă, îmi era necunoscut. Piesa lui mi-a plăcut. Replicile au proștefime și adevăr. Pe alocuri am observat câteva lungimi. Piesa ar putea câștiga prin comprimare, de la trei acte, câte are acum, la două părți. Apetența pentru calamburul tocit nu este chiar de dorit : pe «director» îl cheamă Tămie... Autorul cunoaște bine realitatea, n-o fardează și încearcă să extragă o mo-

rală. Intrevăd în Constantin Iorgulescu un dramaturg adevărat“.

GEORGE RICUS : „Pornind de la o temă aparent seacă (raportarea cifrelor de producție dintr-o întreprindere), autorul realizează o comedie cu o idee destul de interesantă. Dacă este prima lui piesă, autorul a călcat cu dreptul în dramaturgie. **Semnalez o oarecare uscăciune a textului. Replicile sînt uneori de o calitate mai joasă**“.

DUMITRU DINULESCU „Cred că această discuție ar trebui să considere piesa ca teatru ; pînă acum, s-a vorbit numai despre ceea ce este dincolo de teatru. Adică, un articol de ziar, în care se arată cum se falsifică cifrele de producție. Nu cred că există la aceste personaje un anume dialog interior, un anume suflu de omenie. Ar fi foarte interesant să aflăm viața personală a acestor personaje, care își bat joc de societate. În ceea ce privește situațiile, nu mi se par realizate cu forța necesară. Convenționalismul funciar al acestei piese deranjează foarte mult ; cu excepția finalului, care este o provocare a convenționalismului.

MIRCEA M. IONESCU „Autorul are, în această seară, o șansă și un risc. Oprimu-ne la șansă, cred că autorul poate

«rafina» textual. Piesa este lungă, poate din nevoia de a spune totul. Deci, un debutant ne-a oferit o scriere interesantă, perfectibilă, curățită de șabloane. Fără acest final interesant, piesa nu poate rezista. Întrebarea este dacă, îmbunătățită, ea va apărea în revistă».

EMILIAN NISTOR „La ora actuală, teatrul cere textelor un alt limbaj. Ca să devină reprezentabilă, piesa trebuie construită în limbajul teatrului. Lucrarea de față nu are nimic comun cu teatrul. Ea poate fi un articol de gazetă de perete, dar nu este o piesă de teatru. Nu pot fi de acord cu antevorbitorii mei, care cred că piesa ar putea fi îmbunătățită. Textul este construit de așa manieră că nu văd ce s-ar putea scoate din el. Piesa nu este mobilizatoare. Cum să vină un prim-secretar de municipiu și să dea ordinul pe care l-a dat ?”

EBION BOINGIU „Cînd faci o critică distructivă, trebuie să o faci științific. Este oare o eroare cuvîntul de adineuri ? Această piesă este nouă nu numai în fond, ci și în exprimare. Viața literaturii a evoluat, și solicită tocmai limbajul folosit de Constantin Iorgulescu. Piesa este foarte bună. M-a surprins să aflu că autorul este un debutant. Orice operă este perfectibilă. Piesa este folosită pentru publicul societății noastre”.

COSTIN MARINESCU „În timpul lecturii, impresia a fost una, iar după lectură — alta. M-aș bucura să mă întîlesc des cu asemenea texte. Este o piesă scrisă pe baza unei foarte bune cunoașteri a vieții. Această incertitudine a autorului — care a simțit teatrul —, de a scrie ceva care să ne facă să plîngem sau să ridem, spune multe. Personajul care ia probele de aer ne dă de înțeles că, după analiză, aerul va deveni altul. În senul bun al cuvîntului. Biografiile personajelor sînt inedite. Foarte interesant este preotul, devenit șef la statistică. O asemenea piesă este așteptată de teatre, care trebuie să țină legătura cu viața oamenilor din producție. Piesa lui Constantin Iorgulescu este un fapt de artă”.

DORU MOȚOC „Maiakovski spunea că teatrul nu este o oglindă a realității, ci o lupă care mărește”.

Mircea RAREȘ

• Botoșani

În zilele de 15 și 16 martie a.c., la Botoșani s-a desfășurat o „Dezbatere de creație asupra stagiunii teatrale”, manifestare organizată, sub egida A.T.M., de Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Botoșani și de Teatrul „Mihai Eminescu” din localitate. Au fost propuse spre vizionare, analiză și discuții, următoarele spectacole: **Epoleții invizibili** de Silvia Andreescu și Theodor Mănescu, regia: Costin Marinescu (premieră a stagiunii trecute); **Negușătorul din Veneția** de William Shakespeare, regia: Iulian Vișa; **Două iubiri** de Armen Zurbavov, regia: Eugen Traian Bordușanu; **Acești nebuni făcărul** de Teodor Mazilu, regia: Mircea Marin.

La dezbateri au participat regizori, actori ai teatrului, spectatori, reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat. Vorbitorii (criticii dramatici Valentin Silvestru, Ștefan Oprea, Constantin Păiu, Dinu Klivu, Stelian Vasilescu, Cristina Dumitrescu, Val Condurache, Alice Georgescu, regizorii Costin Marinescu și Mihai Lungeanu, prof. Dumitru Țigariuc — din partea publicului, Dumitru Ignat — vicepreședinte al Comitetului județean de cultură și educație socialistă Botoșani) au subliniat momentul bun în care se află teatrul, datorită calității de ansamblu a programului repertorial, invitării unor regizori de talent din generația tină și ridicării nivelului profesional al trupei. Au fost, de asemenea, criticate unele neîmpliniri legate de includerea în proiectele de repertoriu a unor titluri nesemnificative, de calitatea precară a citorva spectacole din afara selecției oferite spre dezbateri, propunîndu-se, pentru remedierea deficiențelor constatate, soluții precum: stabilirea unor criterii mai ferme de alcătuire a repertoriului, continuarea și înlăunirea inițiativei de a invita regizori valoroși, îmbunătățirea trupei cu noi actori, mai ales cu tineri care au absolvit recent Institutul.

Discuțiile asupra spectacolelor prezentate au pus în circulație variate puncte de vedere: **Epoleții invizibili** a fost apreciat ca o montare riguroasă, expresivă, dar și ca un spectacol puțin greoi, prea „naturalist” pentru genul de teatru-studio; **Negușătorul din Veneția** a